

Souterrain 12'97

Adventní přemýšlení

”Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí. Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr Hospodinův. Věru, jsou lidé pouhá tráva. Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stále na věky” (Iz.40,6b-8).

Hlas volajícího, jenž vyzývá k přípravě cest Páně, si máme pustit k srdci zvláště v době adventní. Kromě jiného nám připomíná, že my lidé jsme nejen pomíjiví, ale také nestálí.

Na sto procent se vlastně nedá věřit nikomu, ani sobě. Jistě, jsou kolem nás i lidé slušní, kteří drží dané slovo a my sami sotva máme v programu někoho zklamat a ošidit. Jenže lidé jsou jako polní květ. Třeba se chvíli krásně vzpínají vzhůru, ušlechtilost v nich rozkvétá, jejich předsevzetí jsou jako omamná vůně. Jenže na věčné časy a nikdy jinak netrvá nikdy nic. Cosi se objeví ve vzduchu, přijde vítr, možná nějaký opožděný stříbrný vítr, a všechno se láme a hroutí.

”Bude-li každý z nás z křemene, je celý národ z kvádrů”, správně básník vyvozuje. Jenže my z křemene nejsme a nebudeme. A nejsme na tom v tomto ohledu líp a snad ani o mnoho hůř než jiné národy, neboť všichni jsme lidé. Dovedeme vzplanout nadšením, jsme ochotni utahovat opasky a mít všechny rádi. Ale ten plamen nadšení uhasne, jak na nás zavane třeba větrík závisti. Anebo poctivého a skromného člověka, který se dostal k otěží moci, ofoukne opojný pocit důležitosti a slávy. Zanedlouho je k nerozeznání od ostatních intrikánů a namyšlenců: ideály mládí, čistého a upřímného, v něm zvadly. Tak to chodí a není divu: jsou lidé jako ta tráva.

Slovo Hospodinovo však je stále na věky. Bylo by tedy škoda pořád se jen zaobírat lidskou nespolehlivostí, když je tu téma mnohem povzbudivější, totiž Boží věrnost. K ní se můžeme upnout, k ní vzhlízet a z ní také čerpat, abychom se sami stali stálejšími a solidnějšími. Vždyť advent nám připomíná, že věrný Bůh si nechce své kvality vyhradit pro sebe, nýbrž že přichází, aby jimi poznamenal lidský svět. Ovšem blahodárné účinky pevného a upevňujícího Slova Hospodinova zakouší jenom ten, kdo si tímto slovem nechá do svých věcí mluvit. Kdo přímo stojí o to, aby se slovo Hospodinovo vyjadřovalo třeba i zamítavě k jeho vlastním nápadům, kdo je ochoten Slovu nejen naslouchat, nýbrž je i poslouchat.

Nechceme-li, aby námi jakýkoli vítr mával jako tou příslovečnou třtinou, vystavme svá srdce působení Slova, které je stále na věky a volejme spolu s Komenským: ”Vladaři můj výborný, braň a posilň mne sám, by libý neb odporný vítr sem ani tam mnou nemoh’ viklati, nýbrž ať v každé době důvěřuji se Tobě, rač mi spomáhati.”

Miloš Rejchrt

Předvánoční kázání

Robertsona Daviese

Robertson Davies je kanadský autor, který bývá označován za největšího jungiána po C. G. Jungovi, z jehož díla bylo do češtiny zatím přeloženo jen málo. V závěru jeho knihy "The Salterton Trilogy" se s myšlenkami hrdinky prolínají úryvky předvánočního kázání, jež mne upoutaly a jež jsem proto sloučil, neuměle si přeložil a zde stručně, ale co nejvěrněji převyprávím.

Jelikož se blížíme posvátnému období vánoc, je vhodné věnovat pozornost způsobu, jakým vnímali narození našeho Pána ti, kdo se o něm dověděli jako první.

První byli pastýři. Mnoho bylo řečeno o nádheře jejich vidění, jak je líčí Lukášovo evangelium. Ale málo se hovoří o tom, že bylo zapotřebí anděla a množství nebeských zástupů, aby si ti dobří lidé vůbec povšimli, že se děje něco mimořádného.

Nemohlo je oslovit nic menšího než křeč přírody (mohu-li to tak se vši úctou říci) a Písmo nám říká, že "chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli". I dnes jsou mnozí jako tehdy, kdo chápou jen to a poučí se jen z toho, co mohou slyšet na vlastní uši a vidět na vlastní oči. Okruh toho, co mohou slyšet a vidět však není velký. Ostatně zázraky, narušení zaběhaného přírodního pořádku, jsou dnes stejně řídké jako před dvěma tisíci lety.

Druzí byli mudrci. Jestliže bylo třeba zjevení, aby se pastýři probrali z netečnosti, mudrci nepotřebovali víc než malou narážku, objevení nové hvězdy v množství hvězd na nebi. V umění, zejména v umění vánočních pohlednic, je tato hvězda obvykle představována jako monstrózní iluminace, kterou může uvidět i slepý krtek. Je tomu tak proto, aby "pastýři" mezi námi se mohli seznámit bez bolestného pocitu vlastní nedostatečnosti tváří v tvář legendě o králích. Neboť je to legenda: Písmo nám o těchto mužích říká jen málo, ale legenda doplňuje, že byli tři a dala jim melodická jména. Legenda je nazývá králi a oni byli skutečně králi v oblasti chápání toho, co vnímali, neboť byli schopni přečíst velké poselství z malého znamení. Je škoda, že zapomínáme velké legendy, neboť ony jsou v hádankách hovořící hlasy, jimiž se velké pravdy pohřbené v nitru člověka nabízejí světu. Kašpar, Melichar a Baltazar představují model těch – již jsou vzácní, ale v každé době mocní – kdo se studiem a oddaností vědě připravili poznat velká mystéria, jakmile dozraje čas, aby byla lidmi pochopena.

Třetí osoba, jež svým vlastním způsobem vnímala příchod našeho Pána, byla nadána zvláštním pochopením a představuje v jednom z nejdojemnějších příběhů z Kristova dětství jiný druh chápání a to ten nejvzácnější. Je to stařec Simeon, který našeho Pána poznal intuitivně (jak bychom dnes řekli), když byl osmý den donesen do chrámu, aby byl obřezán. Ani naléhavý pokyn družiny andělů, ani těžce získaná znalost učenců, ale připravenost toho, kdo je otevřen působení Ducha svatého, to byla milost, jež učinila Simeona zvláště požehnaným. Vidíme jej stále jako jednu z těch vzácných bytostí, na něž je více působeno, než působí samy, jež jsou více unášeny životem, než samy žijí, navenek pasivní, ale dovnitř ozářeny aktivní milostí, jejichž prostřednictvím bylo světu laskavě dáno to, co je nejvznešenější a nejhodnotnější... Důvěřující, trpělivý Simeon byl první, kdo poznal sám od sebe svatou tvář boží.

Přeložil Drago Fišer

Mezi proudy

Pravidelný Sjezd nejen evangelické mládeže, který naše církev každoročně pořádá, se letos konal v Prostějově (3. – 5. 10.) Požádali jsme dva Daniely, zástupce mladého pokolení, aby nám své dojmy zprostředkovali

Daniel Gawlik

Pojďte se s námi podívat, jaký byl ten letošní Sjezd nejen evangelické (nejen) mládeže. Celý sjezd by se vlastně měl jmenovat sjíždění mládeže, protože k **setkávání** dochází od okamžiku odjezdu z Prahy. Již ve vlaku začínáte poznávat známé tváře. Prozatím jsou sice "jen" z Prahy a oblastí západnějších, ale tento nepoměr se s každým dalším projetým železničním uzlem zeslabuje, neboť nás přibývá a přibývá a přibývá. Spolucestující se musí uskovňovat, ale nevraživost (**světe, div se!**) nenarůstá. A páni od železnice mají aspoň občas vytížené vlaky. Celou náladu trochu zmrazuje pohled na zbytky škod po povodních v okolí tratě.

Za určitých okolností dochází k drobnému zpoždění a my trneme, abychom neprošvihli koncert našich **Beranů**. Proto asi křesťanský štrůdl lidí z nádraží uhání k místnímu kulturnímu domu rychlostí ne zcela nepodobnou rychlíku, ze kterého před chvílí vystoupil.

Pak už "to" propuká v plné síle. Proudý mladých nejen evangelíků se budou valit městem podle toho, kde co bude končit nebo začínat. Zaplaví místní kino a to dvakrát, kde je pro ně přichystán film Marián, v tu dobu "prudec" aktuální, o životě jednoho romského chovance z dětského domova. Kromě filmu je zde také beseda se scénáristou. Vyslechnou různé přednášky na témata biblická (Aktuálnost bible dnes, Manipulace biblickou zvěstí (*tedy ne jak manipulovat, ale jak se jí bránit*) a také něco o vztahu Starého a Nového zákona) a společenská (výše zmíněný film, přednáška E. Koháka o Prouděch v politice nebo beseda Anglicky o Americe), zaspoutují si nebo se "utkají" v oblasti kulturní (Biblická animace a výstavka výtvarných prací). Samozřejmě se ještě zcela dobrovolně nezapomenou stavět na obědech a večeřích.

Další již zcela samozřejmou součástí Sjezdu byla panelová diskuse na téma Proudý v ČCE. Zúčastnili se jí mimo jiných bratr synodní senior Pavel Smetana, Mojmír Blažek, Jan Šimsa, Jan Horálek, Lydie Mamulová a další. Sešli se zde "fandové" různých důrazů zbožnosti. Někdo fandí pietismu, někdo charismatikům a někdo sám sebe charakterizoval jako zastánce sociálního pojetí evangelia. Skvělé ale bylo, že přestože diskutující zastávali různé názory, tak se respektovali a bylo znát, že v Kristu tvoříme jedno tělo, které má mnoho údů. Dokladem vzájemné úcty a **přátelství** bylo, že se vůbec **nepohádali**, jak to často vidíme mimo společenství církve.

Tento nabitý program mne trochu unavil, takže se mi málem podařilo usnout na varhanním koncertě, kdyby kompresory, které vhánějí vzduch do varhan nebyly tak hlučné... (no, opravdu trochu přeháním, ale v nejtisších pasážích byly opravdu slyšet).

Pro mne osobně byl vrcholem koncert švédského gospelového souboru, jehož moderní hudba rozpumpovala sál, že i jindy "konzervativní" mládežové se rozvlhnili v rytmu moderních amerických spirituálů. Věřím, že se nás tam Bůh určitým způsobem dotýkal a že tyto duchovní písně pronikly i k jeho sluchu.

No a pak už "jen" se vyspat, zajít na závěrečné nedělní bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně a s balíčkem na cestu na vlak a zase stejné události, jenže v opačném pořadí a smyslu. Místo shledání loučení a místo naplňování vlaků jejich postupné vyprazdňování. Jen ty povodní stržené břehy byly stále na svých místech...

Daniel Rejchrt

Nebudu zevrubně popisovat, jaké to setkání asi bylo, protože představu o tom, jaké to je, když se na jednom (malém) místě sejde větší množství mladých evangelíků, zřejmě máte. Nabídnou vám spíše záznam jednoho z mnoha možných způsobů, jak se zúčastnit. V pátek čekalo všechny, co přijeli, milé uvítání, nejnáročnější bylo jednoznačně pro ty, co se podíleli na organizaci, třebaže únava na mnohých z nich vidět nebyla, nebo až tak v neděli odpoledne.

Úvodní biblické zamyšlení obstarala Marta Jirků, studentka EThF a poté Zvonek Šorm uvedl na pódium Berany. Během jejich vystoupení bylo proneseno mnoho veselých řečí, z nichž jedna donutila k polemice i dobře se bavícího prof. Erazima Koháka, a také několik připomenutí událostí dávno zapadlých na odlehlá místa paměti. Že to bylo dobré vystoupení netřeba dodávat.

Druhý den ti co vstali včas a stihli snídani i ranní pobožnost (a ti co ne, také), měli před sebou širokou škálu možností v rámci programu i mimo něj. Do základů světových náboženství kupříkladu velice srozumitelným jazykem uváděl religionista Dalibor Antalík, působící jinak na FF UK. Výrazným zážitkem bylo setkání se scénáristou filmu Marián Janem Šiklem, rozhovor s ním těsně po shlédnutí tohoto působivého filmu neodkazoval k žádným sociálním schématům, námět snímku byl autobiografický a ač zpracování některá místa přeznačilo, ukázal se divákům příklad konkrétního života v komplikované situaci, kterou lze prožít a zachytit, ač se jeví bezvýchoďná. Odpoledne proběhla mimo jiné též diskuse spjatá s mottem setkání o "proudech" v ČCE, za zmínku stojí především, nikoli ovšem pouze, odvážné vystoupení Jana Šimsy a z praxe vzešlá slova Lydie Mamulové. Poté bylo k vidění skutečně vtípné divadelní představení takové volně sdružené "company", jež v závěru docela vyděsilo připravující se švédský "ten-singový" soubor svou variací na evangelickou popmusic. Naplněný den pak uzavřel svým zamyšlením nad biblickým textem student EThF Jaroslav Coufal.

V neděli proběhlo shromáždění, jež sloužila a kázání na text Mt 7. 7 – 12 držela Irena Škeříková. Účast byla hojná do té míry, že kruh při vysluhování Večeře Páně spojil velký sál třikrát. K tomuto líčení si připojte ještě spoustu mladých milých lidí a velké množství dobrého jídla, výstavy různých prací a mnoho dalších paralelně proběhnuvších akcí, jež nebylo možno obsáhnout a získáte rámcovou představu o tom, co "sjezd" je. Jestli nyní nějakou máte a nechcete zůstat pouze u ní, popřemýšlejte o tom, co budete mít v plánu příští rok na sklonku podzimu.

Daniel Rejchrt

Apokryfy o apoštolech

Šimon Petr

Šimon rozhodně neměl klidnou povahu. Dovedl se pro něco nadchnout, ale stejně rychle o to ztratil zájem. Dovedl pronášet unáhlené sliby a vzápětí na ně zapomenout. Uměl vybuchnout a rozhořčit se, hned nato však už svého vzplanutí litovat. Lidé o něm říkali, že je prudás a že není snadné s ním vyjít. A bylo to pravda. Vinou svého založení se dostával dosti často do konfliktu s druhými. Jediný, s kým se téměř ideálně snášel, byl Šimonův bratr Ondřej. Už v dětství, které prožívali ve venkovské Betsaidě, táhli vždycky za jeden provaz. A když dospěli, postavili se společný dům v nedalekém městečku Kafarnaum u Genezaretského jezera. Také na rybolov vyjížděli celá léta na jedné lodi. Ondřej byl klidný a rozvážený a dobře se s Šimonem doplňovali. Také manželky obou bratří si rozuměly, a tak život v kafarnaumském domě probíhal bez větších konfliktů.

To se ale změnilo, když Šimon k sobě vzal manželčinu ovdovělou matku. Není tchyně jako tchyně. Ale Šimonova tchyně nepatřila zrovna k těm nejdokonalejším. Nebyla to žena, která by se podle tehdejších zvyklostí pokorně skláněla před rozhodnutím mužů. Bylo jí všude plno a její hlas bylo slyšet po celém domě. Ke všemu se musela vždy vyjádřit a všechno zkritizovat. A jak ráda komandovala – nejen dcery a vnuky, ale občas i Šimona. Tu však přišla kosa na kámen. Slovo dalo slovo a oheň byl na střeše. Šimon se rozpálil, rozkřikl se na stařenu a pověděl jí spoustu nepěkných věcí. A tchyně se stáhla uraženě do kouta a polohlasně žehrala na to, jak mladí nevědí, co je úcta ke stáří, a že by jí bylo kdekoli lépe než v tomhle domě.

Stalo se však, že Šimonova tchyně onemocněla. Vypadalo to nejprve jako neškodná bolest hlavy, na kterou postačí obklad a bylinkové thé. Časem však stařenu roztrásla zimnice, která nechtěla ustoupit a brzy ji úplně vyčerpala. Ta tam byla tchynina výřečnost. Ubohá žena se choulila pod peřinkou a svého okolí si přestala všimat. Ani přivolaný mastičkář jí nedovedl pomoci, ale kroutil jen bezmocně hlavou a nakonec odešel.

Když už všechno vypadalo beznadějně, obrátila se manželka na Šimona: "Neměl by ses obrátit o pomoc na Mistra z Nazareta, když tě povolal mezi své žáky?" Zřejmě si tě oblíbil, když ti dal dokonce to krásné nové jméno Petr. "Šimon se poškrábal ve vlasech a řekl nepřístupně: "Má snad Mistr plýtvat božskou mocí na takovou starou bábu?" Pak se však zastyděl: "Tak dobrá, zkusím ho k nám pozvat." A také Ježíše skutečně pozval. A vida, jak se dočítáme v bibli, Ježíš tchyni uzdravil v jediném okamžiku, takže se mohla hned připojit k ostatním ženám, které Mistra a jeho druhy obsluhovaly.

Tahle pozoruhodná událost významně zasáhla do vztahu mezi Šimonem a tchyní. Ne, že by se oba úplně změnili. Šimon zůstal unáhlený jako dříve. Mohl se však ještě dále utrhnout na stařenu, na kterou vložil ruku sám Boží syn, aby ji uzdravil? A mohla snad tchyně hubovat na zeťovu necitelnost, když ukázal, že mu na jejím životě přece jen záleží? Nedokázala sice soustavně krotit jazyk, ale z jejích litání vymizela ta pravá nefalšovaná pepná zloba. Vždyť dostane-li se člověku Boží pomoci a cítí-li se Bohu zavázán, nemůže už zůstat takový, jaký byl dříve, ale nutí ho to k tomu, aby žil jinak.

heda

Výsledky voleb do staršovsta

V neděli 23. listopadu se konalo sborové shromáždění, na němž bylo voleno nové staršovstvo pro další funkční období (předcházejícímu staršovstvu vypršel mandát). Dále byl volbou potvrzen br. jáhen Nekvasil kazatelem našeho sboru pro nové funkční období.

Sborového shromáždění se účastnilo 107 členů s hlasovacím právem (odevzdáno bylo 105 platných hlasovacích lístků) a volili šestnáctičlenné staršovstvo, přičemž polovina členů byla zvolena pro celé, šestileté, funkční období a druhá polovina pouze pro období tříleté. Nadále bude vždy po třech letech volena polovina starších pro celé funkční období. Náhradníci byli voleni pro tříleté období.

<i>Nově zvolení starší</i>	<i>Počet hlasů</i>	<i>Funkční í období (roky)</i>	<i>Náhradníci</i>		
<i>Daniel Heller</i>	<i>103</i>	<i>6</i>	<i>Härtelová Lydie</i>	<i>76</i>	<i>3</i>
<i>Martin Prudký</i>	<i>101</i>	<i>6</i>	<i>Štěpán P. Nadrchal</i>	<i>74</i>	<i>3</i>
<i>Petr Hejl</i>	<i>99</i>	<i>6</i>	<i>Ivan Prachenský</i>	<i>74</i>	<i>3</i>
<i>Mirjam Růžková</i>	<i>98</i>	<i>6</i>	<i>Konstantin Androchowicz</i>	<i>70</i>	<i>3</i>
<i>Jana Zichová</i>	<i>98</i>	<i>6</i>			
<i>Jarmila Dvořáková</i>	<i>97</i>	<i>6</i>			
<i>Veronika Ratajová</i>	<i>97</i>	<i>6</i>			
<i>Karel Řežábek</i>	<i>92</i>	<i>6</i>			
<i>Luděk Jelínek</i>	<i>92</i>	<i>3</i>			
<i>Jan Veselý</i>	<i>90</i>	<i>3</i>			
<i>Jan Mašek</i>	<i>89</i>	<i>3</i>			
<i>Marta Petříčková</i>	<i>88</i>	<i>3</i>			
<i>Petr Ridzoň</i>	<i>87</i>	<i>3</i>			
<i>Pavel Prosek</i>	<i>86</i>	<i>3</i>			
<i>Miloš Calda</i>	<i>86</i>	<i>3</i>			
<i>Daniel Henych ml.</i>	<i>81</i>	<i>3</i>			

Na první shůzi staršovstva byli zvoleni:

Kurátor P. Prosek
Místokurátor D. Heller
Předseda staršovstva M. Prudký
Zapisovatelé J. Dvořáková, J. Veselý
Účetní J. Mašek
Hospodáři P. Hejl, D. Henych
Pokladník (nestanoven)

Kontaktní osoby pro sborové aktivity:

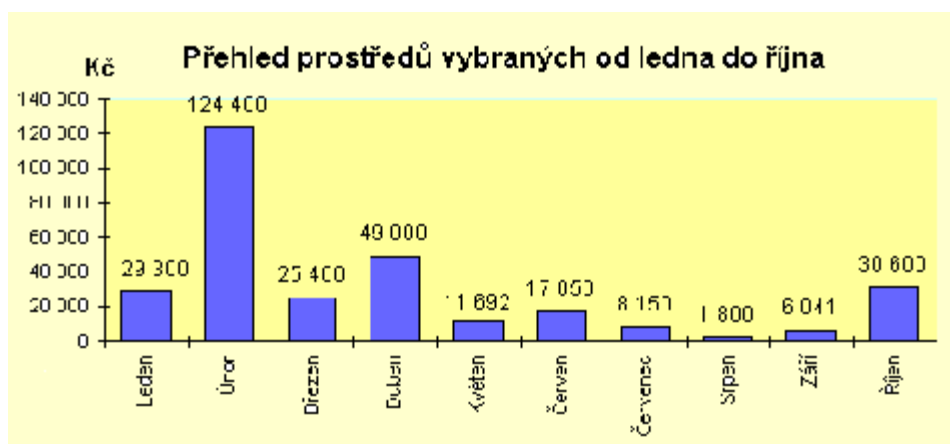
Nedělní škola V. Ratajová
Dorost L. Jelínek
Třicátníci P. Ridzoň
Střední generace M. Petříčková, M. Calda
Hudba a Naši pěvci L. Härtelová
Křesťanská služba E. Nadrchalová, M. Růžková
Sborový časopis Nadrchalovi, Ridzoňovi

Dary na stavební fond

Stále pokračuje sbírka na stavební fond a to i přesto, že jsme již zaplatili náklady na stavbu a přestavěné prostory slouží sboru – celkové náklady činily 5 147 130 Kč.

Na zaplacení jsme však využili půjčku 1 350 000 Kč z Jubilejního tolerančního daru, kterou musíme splácet, ročně po 270 00 Kč po dobu pěti let. První splátku, 100 000 Kč, jsme již odvedli, pro letošek tedy zbývá splatit 170 000 Kč.

Rádi bychom také do nových prostor pořídili nové zařízení, jak jsme již o tom psali v čísle 5/97 zpravodaje. Proto všem nejen děkujeme za vaši velkou obětavost, díky níž jsme mohli v požadovaných lhůtách stavbu zaplatit, ale současně prosíme o vaše další příspěvky na stavební fond.

Dary v srpnu: 100,- / 1 000,- / 500,- / 200,-

Dary v září: 500,- / 200,- / 500,- / 500,- / 3 641,- / 500,- / 200,-

Dary v říjnu: 10 000,- / 1 500,- / 1 600,- / 1 000,- / 300,- / 1 000,- / 2 000,- / 2 000,- / 500,- / 10 000,- / 200,- / 500,-

Celkem vybráno v období leden – říjen: 303 433,-

Oznámení

Od léta je nová adresa sboru: Praha 6 – Bubeneč, Wintrova 15; telefon zůstává stejný: 31 11 234

Zveme na setkání s pozvanými hosty Jiřím Černým a kardinálem M. Vlkem (viz rubrika *Třicátníci*).

Setkání je otevřeno pro všechny!!!

V týdnu od 21. do 24. 5. 1998 budeme mít na návštěvě bratry a sestry z Rothenburgu o. d. T.

(asi 30 lidí). Věříme, že je možné ubytovat v rodinách.